
Lukáš Pfauser: FHS mně dala schopnost pracovat se zdroji a literaturou

Lukáš Pfauser absolvoval na [Fakultě humanitních studií Univerzity Karlovy](#) bakalářský obor [Studium humanitní vzdělanosti](#). Po bakalářském stupni vystudoval magisterský obor v oblasti mediálních studií a žurnalistiky na [Fakultě sociálních studií MU v Brně](#). V současné době působí jako PR manažer vzdělávacího projektu [Národního institutu pro další vzdělávání](#), externí poradce [České lékařské komory](#) pro otázky EU a jako šéfredaktor webu a časopisu [Mediažurnál](#) vydávaný [Syndikátem novinářů ČR](#).

Na FHS jste absolvoval bakalářské studium. Byla to Vaše první volba?

Hlásil jsem se na humanitně, především pak jazykově zaměřené obory. Zkoušel jsem se dostat na Pedagogickou fakultu Univerzity Pardubice a na práva. Fakulta humanitních studií byla ale nejlepší volbou vzhledem k tomu, že jsem neměl

úplně jasno, v jakém společenskovešedním směru se budu profilovat. Škole jsme s kamarády říkali z legrace fakulta hledání smyslu, což je asi nejen v mém ohledu poměrně vypovídající.

Jak jste se o fakultě dozvěděl? Měl jste třeba známé, kteří ji absolvovali?

Prostřednictvím klasických kanálů. Pomohly Učitelské noviny, resp. jejich každoroční příloha věnovaná vypisovaným vysokoškolským oborům. O FHS se hovořilo také u nás na gymnáziu.

Když jste přišel na FHS, jak jste se sžil s určitým systémem anonymity na fakultě?

Velmi dobře. S přáteli z fakulty jsme vtipkovali, že se naše univerzitní osobnost redukuje na univerzitní číslo, tzv. UČO. Anonymita nicméně neměla prázdný vliv na rychlé navázání nových kontaktů, které přetrvávají do současnosti.

Vzpomenete si na předmět, který Vás nejvíce bavil? Nebo který byl naopak nejtěžší?

Bavily mě jazyky – hlavně angličtina. Pamatuji si na hodiny paní Velvarské, která byla výtečná. Systematicky jsem se na hodiny připravoval a snažil se z nich co nejvíc vytěžit. Rád jsem navštěvoval předměty pana docenta Müllera, sociologii institucí a vědění. Obecně mi vyhovoval způsob přednášek i volnost, díky které mohl člověk sbírat kredity tím, co jej bavilo.

Jména některých profesorů jste už zmínil. Vzpomenete si ještě na další učitele, kteří Vás ovlivnili?

Na bakalářském stupni studia je podle mého názoru ještě trošku předčasné mluvit o vlivu. Spíš bych hovořil o inspiraci. Tu mi poskytl každý učitel, na kterého jsem během studia narazil. Další konkrétní jména se mi ale uvádět nechce, protože bych určitě na někoho zapomněl.

Po bakalářském studiu jste navázal magisterským stupněm v oblasti mediálních studií a žurnalistiky na Fakultě sociálních studií MU v Brně. Co Vás vedlo ke změně fakulty a města. Praha a Brno jsou od sebe poměrně daleko.

Když jsem díky FHS našel tematický okruh pro bakalářskou práci a navazující magisterské studium, sonda jsem, jak je magisterský program FHS Elektronická kultura a sémiotika konkrétně pojatý. Po konzultacích s učiteli jsem dospěl k názoru, že na mne až příliš filozofický, takže jsem přihlášku nakonec nepodal. Zároveň jsem nebyl úspěšný na FSV UK, takže volba padla na brněnskou fakultu, kde jsem přijímací zkoušky složil úspěšně. Zde musím zmínit, že za úspěchem stála bakalářská práce z FHS, nad jejímž možným rozpracováním v magisterském stupni se při přijímacích zkouškách vedla zajímavá diskuse.

Vnímal jste velký rozdíl mezi bakalářským a magisterským studiem? Jde mi především o liberálnější postoje, které jsou na FHS možná odlišné.

Vnímal jsem tam rozdíl v přístupu ke studentům ze strany učitelů. Začal jsem pracovat v brněnské redakci zpravodajství České televize, na konci studia jsem byl poměrně časově vytížený, což mělo mou vinou za důsledek propad u státních zkoušek. Studium jsem ale o semestr později dokončil. Každopádně bylo znát, že FSS MU nebyla oproti FHS tolik liberální, a bez ohledu na mé studijní nezdary.

Po absolvování vysokoškolského studia jste působil na řadě pozic. Začínal jste v brněnské redakci zpravodajství ČT, dále jste byl zaměstnán v zahraniční rubrice deníku Blesk, poté jste vykonával mimo jiné činnost popularizátora vědeckých projektů Technologické agentury ČR. Máte za sebou zkušenost ze Sekce PR a marketingu ČSSD, spolupracoval jste také na kampani premiéra Vladimíra Špidly do Senátu. Jak jste se k těmto pozicím dostával? Šel jste za nimi cíleně, nebo se Vám příležitosti samy nabízely?

Je to směsice obojího. První vstup do dveří médií mi otevřela brněnská univerzita. Jeden učitel nám řekl, že Česká televize hledá elvy zpravodajství. Přihlásil jsem se a vzali mě. Byla to tedy velká náhoda, která určila mou profesní budoucnost. V ČT jsem se postupně vypracoval a po více než třech letech praxe se rozhodl vrátit do Prahy. K některým z pozic jsem se dostal díky sociálním kontaktům. V uvedené spojitosti dost sedí pojem sociálního kapitálu Pierra Bourdieho. Dá se říci, že jsem se při hledání práce snažil co nejvíce těžit z vlastní sítě společenských kontaktů.

Strávil jste také měsíc na pracovní stáži v BBC, na televizní akademii v Norimberku či na dvoutýdenním semináři pro novináře v Lipsku. Vykonává se novinářské profese v zahraničí odlišným způsobem než v tuzemsku?

Záleží na tom, co konkrétně myslíte vykonáváním novinářské profese. Obecně se domnívám, že v zemích, které za sebou nemají temnou totalitní zkušenost, se novináři těší volnějším podmínkám pro práci a větší prestiži. Z osobní zkušenosti např. vím, že duální systém, v němž operují německá média, umožňuje vyšší míru novinářské a editoriační nezávislosti. Některé zásahy z politického „shora“ směrem k ovlivňování obsahu si představitelé moci jednoduše nedovolí, protože společnost by takovou intervenci přijala s velkým opovržením. Pokud ale máte na mysli rutinní novinářské postupy od vytváření zpráv přes vedení rozhovorů až po samotný mediální výstup, nevidím situaci v ČR zatím katastrofálně. Je však fakt, že roli v tomto ohledu hrají veřejnoprávní média, která vylepšují celkově ne úplně příznivou reputaci české mainstreamové mediální krajiny.

V současné době působíte jako PR manažer vzdělávacího projektu Národního institutu pro další vzdělávání (NIDV) a jako externí poradce České lékařské komory. Vedete web a časopis Mediažurnál Syndikátu novinářů ČR. Máte vůbec nějaký čas na koníčky nebo rodinu?

Stíhám kombinovat práci a osobní život díky organizaci času. I když musím někdy hodně přidat na plyn, dokážu poměrně efektivně eliminovat stres. Hodně činností navíc zvládám z domova.

Připravila Vás FHS na Vaši kariéru? Využíváte něco z ní dodnes?

Ano, velmi dobře. Často mi v hlavě běží citát [pana profesora Sokola](#), který říkal, že vzdělání je to, co nám zůstalo v hlavě, když jsme zapomněli všechno, co jsme se naučili. FHS mně dala schopnost pracovat se zdroji a literaturou – tedy číst a psát, mám-li si opět vypůjčit slova zakladatelů FHS. Nedocentitelná věc, je také získání určitého přesahu – uvědomění si komplexnosti světa a souvislostí věcí zdánlivě nesouvisejících. Nemohu opomenout nová přátelství, která trvají dodnes ani zdravě kritický přístup k mediální informační záplavě.

Absolventi FHS jsou často novináři, často jsou společensky angažovaní. Není jim lhostejné, co se se společností a ve společnosti děje. Čím myslíte, že to je?

Mohu se domnívat, že to souvisí jednak se osobnostmi studentů, kteří se na FHS hlásí, a jednak s přístupem fakulty. Cílem vysoké školy je do značné míry připravit studenty pro praxi a také vychovat někoho pro akademickou půdu. Občanská angažovanost jako taková ale podle mého názoru plyne především z povahy toho kterého člověka, jeho životních zkušeností včetně vlivu rodiny.

Sára Wienerová
4. 9. 2018